

Sygn. akt V.2 Ka 533/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SSO Janusz Chmiel

SSR del. Ewa Tatarczyk (spr.)

Protokolant: Monika Maj

w obecności Andrzeja Zięby Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2014 r.

sprawy:

R. B. /B./

syna H. i J.

ur. (...) w J.(...)

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk w związku

z art. 178 a § 4 kk, art. 180 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 9 lipca 2014 r. sygn. akt II K 323/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II.kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 533/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 r. uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia czynów :

- z art. 178 a § 1 k.k.. w zw. z art. 178 a § 4 k.k. polegającego na tym , że w dniu 5 marca 2014 r. w R. na ul. (...) , znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy kolejnych pomiarach 0,40 mg/l i 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) w

ruchu lądowym , przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich o sygn. akt VI K 777/08 z dnia 20 stycznia 2009 r . i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności , na mocy art. 42 § 2 k.k. i art. 63 § 2 k.k. orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na kres 1 roku zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 05.03.2014 r. do 09.07.2014 r.

- z art. 180 k.k. polegającego na tym , że w dniu 5 marca 2014 r. w R. na ul. (...) około godziny 23.00 znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,64 – 0,57 ‰) pełnił czynności związane bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa w ruchu pojazdów mechanicznych jako dyspozytor ruchu w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o.o. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności .

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat , po myśli art. 71 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych .

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzone od oskarżonego wydatki postępowania w kwocie 290 złotych i zwolniono od ponoszenia opłaty.

Apelację od wyroku wniosła Prokuratura Rejonowa w Raciborzu i zaskarżyła orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych i powołując się na przepis art. 438 pkt 4 kpk zarzuciła mu rażąco niewspółmierność kary wymierzonej

oskarżonemu poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności co jest karą rażąco łagodną , z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na minimalny możliwy okres próby tj. 2 lata a także orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na minimalny możliwy okres 1 roku – bez uwzględnienia zasad dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz niezastosowania środków karnych w postaci świadczenia pieniężnego i podania wyroku do publicznej wiadomości .

Wskazując na powyższy zarzut skarżący w oparciu o art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kar jednostkowych – za czyn z art. 178 a § 4 k.k. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności , za czyn z art. 180 k.k. - 1 roku pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat , orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres co najmniej 3 lat oraz utrzymanie w mocy pozostałych rozstrzygnięć .

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja prokuratora okazała się oczywiście bezzasadna i z uwagi na to nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu Prokuratora niewspółmierności kary poprzez wymierzenie kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny oraz jako karę łączną w zbyt niskim wymiarze, warunkowe zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na minimalny okres 2 lat oraz orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku . Domaganie się przez apelującego kary za czyn z art. 178 a § 4 k.k. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 180 k.k. kary 1 roku pozbawienia wolności a jako karę łączną 2 lat pozbawienia wolności nie jest trafne . Przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat . Wziąć należy pod uwagę , iż oskarżonemu wymierzono jako zasadniczą karę 6 miesięcy pozbawienia wolności - zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu I instancji , że kara w tym wymiarze odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu , stopniowi zawinienia , odpowiada potrzebom w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej , czyni zadość wszystkim dyrektywom kary o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. . Na taki wymiar kary z pewnością wpływ miał też ustalony stopień nietrzeźwości oraz jednokrotne uprzednie skazanie (co zresztą miało wpływ na kwalifikację prawną czynu) . Takie samo stanowisko należy zająć wobec wymierzonej oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 180 k.k. Zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd I Instancji w szczegółowy sposób ocenił a następnie uzasadnił dlaczego właśnie kara w takim wymiarze jest

odpowiednią sankcją za przypisany oskarżonemu czyn a ocena ta nie jest powierzchowna lecz poparta rzeczowymi i logicznymi argumentami . Aczkolwiek obydwie kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu oscylują w dolnych granicach zagrożenia to jednak są surowsze od dolnego progu zagrożenia . Sąd Odwoławczy nie widzi zatem potrzeby orzeczenia kar surowszych .

Konsekwencją tak wymierzonych kar jednostkowych jest kara łączna w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności – Sąd I instancji zastosował zasadę kumulacji (a więc najmniej korzystna dla oskarżonego) i jest to decyzja jak najbardziej prawidłowa w świetle okoliczności sprawy , postawy oskarżonego , obowiązujących dyrektyw słuszności i celowości kary . Kara łączna przecież to szczególna kara wymierzana niejako "na nowo" i stanowić musi całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i powinna być postrzegana jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości - pozostających w realnym zbiegu – przestępstw .

Jeżeli chodzi o kwestię dwuletniego okresu próby stwierdzić należy , iż nie jest on rażąco niski . Postawa oskarżonego , jego dotychczasowa jednorazowa karalność i to na karę grzywny jako karę zasadniczą pozwala podzielić stanowisko Sądu , iż jest to czas wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej. W świetle okoliczności sprawy można pokusić się o stwierdzenie , że obydwie zdarzenia będące przedmiotem niniejszego postępowania miały charakter incydentalny , wynikały ze swoistej lekkomyślności i braku logicznego rozumowania . Tym samym wyznaczony okres próby jest zasadny i racjonalny w stosunku do tego konkretnego oskarżonego .

Odnosnie natomiast orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku zgodzić się należy , iż czas trwania tego środka karnego jest adekwatny do indywidualnych okoliczności leżących po stronie oskarżonego. Nie może bowiem ująć uwadze stopień stanu nietrzeźwości , który nie był na tyle znaczny aby orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku uznać za rażąco łagodne. Ponadto Sąd I instancji słusznie zauważył , iż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazywała tendencją spadkową zaś oskarżony poruszał się bocznymi drogami w porze późnowieczornej , kiedy natężenia ruchu nie jest tak znaczne.

Nie można zatem zgodzić się z apelującym , iż Sąd I instancji przy wymiarze kary nie uwzględnił w sposób prawidłowy - obok prawidłowego ustalenia okoliczności sprawy , stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu - pozostałych dyrektyw wymiaru kary stypizowanych w art. 53 § 1 i 2 k.k. . Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem względy na społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary nie są równoznaczne z wymogiem wymierzania wyłącznie tylko kar surowych . Kara powinna odpowiadać społecznemu poczuciu sprawiedliwości tj. min. przekonaniu społeczeństwa o nieuchronności kary za popełnione przestępstwo , umacnianiu poszanowania prawa, ufności w celowość przestrzegania norm prawnych , zaufania do organów prawo realizujących - osiągnięcie tych celów nie może jednak zostać zrealizowane jedynie przez wymierzanie surowych kar .

Przy ocenie zarzutu rażącej łagodności kary nie można ograniczać się tylko do jednej orzeczonej kary lub tylko do niektórych orzeczonych względem oskarżonego kar, lecz należy uwzględnić całokształt dolegliwości i skutków prawnych wynikających ze wszystkich kar orzeczonych względem sprawcy przestępstwa (SN Rw 777/83, Inf. Praw. 1984, nr 1, poz. 21). Miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa. Nie uszło uwadze Sądowi Odwoławczemu , iż oskarżonemu została ponadto wymierzona kara grzywny , która również stanowi dla oskarżonego znaczną dolegliwość w kontekście jej wysokości oraz utraty pracy na skutek zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania karnego .

Zdaniem Sądu Odwoławczego Prokurator w uzasadnieniu swojej apelacji przedstawia jedynie własny punkt widzenia oraz własną ocenę znaczenia poszczególnych okoliczności obciążających dotyczących oskarżonego . Przyznać należy , iż argumenty skarżącego mają merytoryczny charakter ale w ocenie Sądu nie uzasadniają w sposób wystarczający i przekonujący potrzeby dokonania korekty zaskarżonego wyroku w aspekcie podwyższenia orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych , kary łącznej pozbawienia wolności oraz czasokresu warunkowego zawieszenia czy też wymiaru środka karnego. Należy bowiem pamiętać, że z treści art. 438 pkt 4 k.p.k. wynika w sposób

jednoznaczny, że nie chodzi o każdą różnicę w zakresie wymiaru kary, ale tylko o taką, która ma charakter istotnej zasadniczej dysproporcji pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara oraz środki karne odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości i nie można uznać ich za rażąco łagodne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku .